

DE 'DARBY BROEDERS'

Door C. H. Spurgeon, uit de Sword and Trowel van juli 1869.

Geachte heer,

Indien er nog aanvullend bewijs nodig is ter bevestiging van het uitstekende en oprechte artikel in de Sword and Trowel van deze maand, kan ik op basis van mijn eigen ervaringen veel bijdragen. Met name omdat ik, zij het op het nippertje of zelfs door een wonder, ben ontsnapt aan dit werkelijk jezuïtische systeem, dat waarschijnlijk elk liefdevol gevoel uit mijn hart zou hebben weggenomen en elk oprecht verlangen om verloren zielen voor Jezus te winnen zou hebben ondermijnd. Uit eigen ervaring kan ik vrijwel elke zin in uw artikel over de invloed van het darbyisme op het karakter bevestigen, hoewel ik mij er eerder niet van bewust was in hoeverre hun leerstellingen in strijd zijn met de Bijbel. Het zou wenselijk zijn dat uw artikel in handen komt van iedere darbyist die nog niet volledig is doordrongen van de verderfelijke principes van het darbyisme, en dat het op ruime schaal wordt verspreid binnen alle evangelische christelijke gemeenten.

Het volgende voorval illustreert de principes en gevolgen van het darbyisme, en ik vrees dat het slechts één voorbeeld is van vele andere waarvoor ik kan instaan: Enkele jaren geleden woonde ik een avondbijeenkomst bij voor de bestudering van het Woord van God, waar gelovigen uit verschillende denominaties samenkwamen. Aanvankelijk verliep alles in een prettige en harmonieuze sfeer. Op een ongelukkig moment voegde zich echter een oude aanhanger van Darby bij onze bijeenkomst. Door zijn innemende optreden verwierf hij aanzienlijke invloed. Hij nodigde enkele broeders bij hem thuis uit om hen meer te vertellen over de nieuwe leerstellingen. Het gevolg was dat zij de verschillende kerken, waarin zij zich met toewijding voor God hadden ingezet, verlieten — niet om niet-sektarisch te worden, maar om zich aan te sluiten bij een groepering die nog exclusiever was dan alle andere, met uitzondering van de rooms-katholieke kerk.

Drie van hen waren lid van de Tabernakel; één werkte nauw met mij samen—een van de meest

liefdevolle zielen die ik heb gekend, mijn eigen zoon in het evangelie, wiens geweten zo gevoelig was dat hij 's nachts niet kon slapen zonder iets voor zijn Heer te hebben gedaan. Degenen onder hen die ik nog persoonlijk ken, zijn uitgegroeid tot de meest egoïstische, ongevoelige en veroordelende christenen die ik ken. Het darbyisme heeft hen zodanig veranderd dat elk oprecht voornemen is uitgedoofd; zij leven nu uitsluitend voor de onderlinge opbouw van hun kleine kring en zijn ongevoelig geworden voor de nood van de miljoenen mensen om hen heen die verloren gaan. Van succesvolle arbeiders in de zaak van de Meester zijn zij comfortabel gaan wonen in Zion, waarbij zij slechts nog sporadisch een poging doen wanneer de Geest hen daartoe beweegt—wat zelden voorkomt.

Als deze broeders anderen dezelfde vrijheid zouden gunnen die zij voor zichzelf opeisen, zou er geen reden tot klagen zijn. Helaas weigeren zij dat; volgens hen zijn zij 'het volk', en alle andere christenen dwalen. Hoe hard iemand ook werkt, of hoeveel zielen er door zijn bediening tot de Heer worden gebracht—als hij het wachtwoord van het darbyisme niet kan uitspreken, wordt hij beschouwd als de ergste ketter. De Bijbelse uitspraak 'aan hun vruchten zult gij hen kennen' wordt volledig genegeerd; en hoewel zij moeten erkennen dat er maar weinig mensen zich door hun prediking tot het evangelie bekeren, terwijl onorthodoxe arbeiders opmerkelijke resultaten boeken, wordt dit alles terzijde geschoven. Met de grootste kalmte stellen zij dat God soeverein is en doet wat Hij wil, hoewel het op zijn minst merkwaardig is dat God weigert de uitverkoren groep te zegenen aan wie Hij als enige de ware uitleg van Zijn wil heeft geopenbaard.

Naast het bewijs van de heer Grant kunnen er nog twee andere overwegingen aan worden toegevoegd. Ten eerste is het prediken van het evangelie aan zondaars voor hen slechts een bijzaak; hun voornaamste aandacht gaat uit naar 'het breken van het brood op zondagochtend'. Hoewel zij deze kostbare verordening eenvoudig noemen, wordt zij in de praktijk bijna tot dezelfde positie en hetzelfde belang verheven als het misleidende rooms-katholieke offer.

De christelijke broeders die, naar eigen zeggen, niet daadwerkelijk deelnemen aan de prediking, bezoeken zelden de 'evangelieprediking', omdat zij het overbodig achten zulke eenvoudige waarheden opnieuw te horen. Zij blijven op zondagmiddag en -avond thuis om 'het Woord te bestuderen', en menen zo steeds meer inzicht te verwerven, terwijl zij zich tegelijkertijd afsluiten van een stervende wereld.

Ten tweede wordt de dag des Heren door hen volledig genegeerd; zij lijken geen enkel gewetensbezwaar te hebben ten aanzien van de betekenis van deze dag. Eén van de meest intellectuele onder hen verklaarde mij dat hij op deze dag net zo goed zou kopen en verkopen als op iedere andere dag, tenzij dit de eredienst zou belemmeren. Zij die, in hun ogen, naïef genoeg zijn om zich uit te spreken tegen het ontheiligen van de rustdag, worden met grote minachting bejegend.

Er valt nog veel meer te zeggen over de nalatigheid van de Darby-broeders op het gebied van zending en liefdadigheid. In tegenstelling tot Hem die zij hun Meester noemen, zijn zij niet bereid zich te bekommeren om de aardse noden van arme zondaars, maar laten zij deze over aan de genade van hun medemensen. Een man Gods als George Müller, wiens machtige geloof hen tot bescheidenheid zou moeten brengen, wordt door hen niet zelden met afkeuring bejegend.

Aan allen die zich serieus inzetten voor het werk van Jezus, maar zonder wroeging gemak willen zoeken, hun hart en portemonnee willen sluiten voor de noodkreten van hun medemensen, zich willen onttrekken aan de verantwoordelijkheden die God hun als christen en burger heeft opgelegd, hun sympathie voor allen die de Heiland liefhebben willen verbergen, en uiteindelijk de hemel willen binnengaan zonder enig sieraad aan hun kroon, zou ik willen zeggen: sluit u aan bij de Darbyisten.

Een oprechte groet in de Heere, _____

